

[Indenrigsministeren]

Amt udtryk for i rådets udtalelse af 15. oktober 1986.

Spm. nr. S 248

Til indenrigsministeren (13/11 86) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilken konkret rådgivning der tilbydes indsatte i danske fængsler, som er smittet med sygdommen AIDS, hvilke personalegrupper der varetager denne rådgivning, samt hvorfor man ikke kan overlade det til de indsatte selv at beslutte, om de ønsker, at fængselsledelsen – og dermed hele personalet – skal orienteres om, at de eventuelt er smittet med sygdommen AIDS?«

Begrundelse

Ministeren har i besvarelsen af 12. november 1986 af spørgsmål nr. S 194 afslået at sikre de indsatte i fængslerne adgang til anonym undersøgelse for sygdommen AIDS eller for AIDS-antistoffer, uagtet Sundhedsstyrelsen over for alle andre mennesker har argumenteret fagligt korrekt for anonymiteten. Det vil afholde nogle fra at lade sig undersøge, hvis det ikke kan ske anonymt, har Sundhedsstyrelsen sagt, og det er ganske sandt, ikke blot for mennesker uden for fængslerne, men også for mennesker, der sidder i fængsel.

Ministeren vender imidlertid elegant argumentationen på hovedet og siger, at det er af hensyn til fangerne selv, at ledelsen – og dermed hele personalet – orienteres om, hvem der er antistofpositive, og hvem der ikke er det. Det giver grundlag for en alvorlig undren over, at man ikke overlader dette skøn til fangerne selv. Og det giver grund til endnu mere undren, at Sundhedsstyrelsen sætter sit – i AIDS-sammenhæng – gode navn og rygte på spil for at støtte den holdning til AIDS, som enhver ved man har i Direktoratet for Kriminalforsorgen, hvor afstraffelsen af de indsatte kommer før alt andet.

Alle undersøgelser viser, at de indsatte har yderst begrænset tillid til personalet, og det forekommer helt usandsynligt, at fangerne skulle ønske at modtage nogen vejledning om et så ømfindeligt emne fra personalet i fængslerne, medmindre man overlader det til

fængselspræsten, som er den eneste, fangerne har tillid til.

Fængselspræsten er imidlertid lige så lidt som alt andet personale i fængslerne uddannet til at rådgive fangerne om AIDS, og derfor ønskes det oplyst, hvem man har tænkt sig skal varetage denne rådgivning og psykiske støtte i fængslerne. Selv uden for fængslerne har det jo været et problem at finde de rette rådgivere. Jeg har fået henvendelse fra adskillige indsatte, som er smittet med AIDS, og ingen af dem har fået tilbudt eller modtaget nogen form for psykisk støtte. Det eneste, man har budt dem, er at fortælle til alt og alle, at de er smittet med sygdommen AIDS. I sandhed en fremragende form for støtte!

Svar (20/11 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet oplyst, at der ydes rådgivning i overensstemmelse med de retningslinjer, der er fastlagt i Sundhedsstyrelsens vejledning »Psykosocial støtte i forbindelse med AIDS«. Rådgivningen ydes primært af det sundhedspersonale, der er knyttet til fængslerne. Justitsministeriet overvejer for tiden at gennemføre en særlig uddannelse af visse personalegrupper med henblik på at kunne yde psykosocial støtte og krisebistand samt rådgivning om AIDS og smitteveje.

For så vidt angår spørgsmålet om underretning til institutionens ansvarlige oplyser Justitsministeriet på baggrund af udtalelser fra Sundhedsstyrelsen, at en antistof-positiv indsat person i mange tilfælde vil have behov for psykisk støtte, hvilket institutionens ansvarlige ikke vil kunne drage omsorg for, såfremt de ikke ved, at den pågældende er antistof-positiv.

Endvidere vil det med hensyn til den antistof-positive persons forhold til de øvrige indsatte være ledelsens ansvar at sikre, at den indsatte ikke frembyder risiko for de øvrige indsatte.

Kriminalforsorgens institutioner får i øvrigt kendskab til indsattes rent personlige forhold, f.eks. gennem straffesagens akter, herunder eventuelle mentalerklæringer og rapporter vedrørende personundersøgelser. Sådanne oplysninger er nødvendige for de beslutninger, der skal træffes vedrørende de indsattes behandling.